

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Εδὸς Πατησίων ἀριθ 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφον Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτῆν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δακλῶρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Ἡ ΜΑΓΙΚΗ
ΡΟΙΑ, φανταστικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελλον.

ΑΔΕΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

ΚΘ'

Περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν τὰς ἀποκαλύ-
ψεις, ἃς τινὰς ὁ Φραγκίσκος ἔσπευσε νὰ
κάμῃ τῷ κυρίῳ Θουριέ, ὅτε ἔμεινε μόνος
μετ' αὐτοῦ. Ἐκ τῶν τοιούτων ἀποκαλύ-
ψεων ὀλίγα ἐμάνθανεν ἡ δικαιοσύνη, ἥτις
τὰ πλείεστα ἤδη ἐγνώριζεν ἐκ τῶν ὁμολο-
γιῶν τοῦ Λουβέν πρὸς τὸν Λαυρέντιον
Δακλῶρ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ
Καρδινέ. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς συλ-
λήψεως τοῦ Δακλῶρ, ὁ Φραγκίσκος, παρὰ
τὴν καλὴν αὐτοῦ θέλησιν, ἀορίστους μύ-
νον πληροφορίας ἠδυνήθη νὰ δώσῃ. Ἐπὶ
τοῦ ζητήματος τούτου, ἤλπιζεν ἡ δικαι-
οσύνη νὰ μάθῃ πλείοτερα παρ' αὐτοῦ τοῦ
Λουβέν.

Διὰ τοῦτο ὁ Μούλ ἦν εἰς τὸν διαδρόμον
τῆς φυλακῆς, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Λουβέν
ὠδηγεῖτο εἰς τὴν εἰρκτὴν του.

— Νὰ! ... ὁ Λουβέν ... εἶπε βλέπων
αὐτὸν καὶ προχωρῶν ἐνώπιόν του, ἀκριβῶς
διὰ σὲ ἡρχόμεν.

— Κύριε Μούλ.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν ... ἡ
ὕποθεσις πάντοτε τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ. ...

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὰ θὰ
δείξω τὴν ἀθρότητά μου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Ὁ ἀνακριτὴς κοντέβει νὰ νοιώσῃ
τὴν ἀλήθειαν.

— Καλὰ. Ἀλλ' ἐγὼ ἦλθα δι' ἄλλην
ὕποθεσιν.

— Τί τρέχει, κύριε Μούλ;

— Ἄς εἰσέλθωμεν πρῶτον εἰς τὴν εἰρ-
κτὴν σου, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρη-
τής.

Ἀφοῦ εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ καὶ ἐκλείσθη
ἡ θύρα:

— Πρόκειται περὶ τοῦ Σίμωνος, εἶπεν
ὁ Μούλ. Εἶχες δίκαιον, εἰπὼν ὅτι ἦτο ἄ-
νοησία νὰ τὸν συλλάβωμεν... Πλύνω τὰς
χεῖρας, διότι δὲν ἔδωκα ἐγὼ τὴν διαταγὴν
... Ἐγὼ τὴν ἐξετέλεσα καὶ σχεδὸν ἐν-
τρέπομαι ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι δὲν ὑ-
πάρχει ἐναντίον του νέα τις κατηγορία,
ἐκτὸς μιᾶς καταγγελίας στερουμένης ἀ-
ποδείξεων καὶ πιθανότητος καὶ διατί; ...
διὰ πταίσμα τόσῳ ἀσήμαντον, ὥστε καὶ
ἂν ἀπεδεικνύετο δὲν δικαιολογεῖται ἡ
σύλληψις... Ἐν ἐκ τῶν δύο: ἡ ὑπόθεσις
θὰ ἐγκαταλειφθῇ, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ καλλί-
τερον, ἡ ὁ Σίμων θὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ
πταισματοδικεῖον καὶ θὰ ἀθωωθῇ.

Ὁ Μούλ, ὅπως ἀποφύγῃ τοῦτο, ἤθελε ν'
ἀνανεώσῃ τὰς παλαιὰς καταδιώξεις, καὶ
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτο ἤθελε νὰ μάθῃ
μήπως ὁ Σίμων, ἐν ταῖς μετὰ τοῦ Λουβέν
συνομιλίαις του, εἶπέ τι τὸ ἐνοχοποιεῖ
αὐτόν.

Ἐξήτασε διὰ μακρῶν τὸν Λουβέν, ἐκ
τῆς ἐξετάσεως δὲ ταύτης προέκυψεν ὅτι
ὁ Λουβέν ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνο-
χῆς τοῦ Σίμωνος, χωρὶς ὅμως νὰ δύναται
νὰ δώσῃ θετικὴν τινα ὁμολογίαν.

— Λοιπὸν, εἶπε δυσανασχέτων ὁ Μούλ,
οὐδὲν ἐκ τούτων ὠφελοῦμεθα.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλ'
ὁ Λουβέν ἔτρεξε κατόπιν αὐτοῦ.

— Κύριε Μούλ, εἶπεν, ἔχεις ἄδικο νὰ ἀ-
πέλπιζεσαι κατὰ τὴν θύραν. Δὲν ἠμπό-
ρεσα ἕως τώρα νὰ μάθω τίποτε ἀπὸ τὸν
Σίμωνα, εἰν' ἀλήθεια, μὰ ἂς δοκιμάσουμε
ἀκόμη μία φορὰ ... Ἀρχισα τώρα τελευ-
ταία νὰ τοῦ ἐμπνέω ἐμπιστοσύνη...

Ἐπέμεινε πολὺ ὅπως ἴδῃ τὸν Σίμωνα.

— Διάβωλε! εἶπεν ὁ Μούλ, κατ' οὐ-
δὲν θὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τούτου, εἶμαι βέ-
βαιος ἐν τούτοις δὲν ἀρνοῦμαι.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Λαυρέντιος ὠδη-

γήθη εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Λουβέν εἰς τὴν
ὁποίαν ἐνεκλείσθη μετ' ἐκείνου.

— Πῶς! εἶσαι σύ; ἀνέκραξε βλέπων
αὐτόν, τί συνέβη λοιπὸν; ...

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ Λουβέν χαμηλοφώ-
νως... καὶ φρόνιμα! ... οὔτε λέξι! ...

Ἐλαβε τὰς χεῖρας τοῦ Λαυρέντιου
καὶ ἔσφιγγεν αὐτὰς μετὰ διαχύσεως.

Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς ἤκουσεν
αὐτόν, διηγήθη αὐτῷ τὰ τῆς συλλήψεώς
του.

— Λοιπὸν ἐμπλέξεις σπουδαίως; εἶπεν
ὁ Λαυρέντιος.

— Σπουδαίως... καὶ πολὺ! εἶπεν ὁ
Λουβέν κινῶν ἐμφαντικῶς τὴν κεφαλὴν.
Εὐτυχῶς θὰ σὲ ὁπολύσουν ἐσένα καὶ θὰ
ἠμπορέσης νὰ μὲ σώσης...

— Νὰ σὲ σώσω... πῶς; ἠρώτησεν ὁ
Λαυρέντιος.

Ὁ Λουβέν διηγήθη τὰ συμβάντα τὴν
πρωτὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ
τὴν ἐμπλεον ὀργῆς καὶ μίσους κατὰθεσιν
τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ.

— Βλέπεις, ἀγαπητὲ Σίμων, εἶπε δὲν
πρόκειται τώρα διὰ τὴν δουλειὰ τῆς ὁδοῦ
Σαῖν-Ζιλ, ἀλλὰ διὰ τὸν φόνον τῆς ὁδοῦ
Καρδινέ...

— Ἀλλ' εἰς τί δύναμαι νὰ σοὶ χρησι-
μεύσω;

— Πρόκειται διὰ σπουδαῖο πρᾶγμα
δὲν μὲ μέλλει δι' αὐτὰ πού λέγει ὁ Φραγ-
κίσκος αὐτὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὰ ἀποδείξῃ,
μὰ εἶνε κατὰ τι ἄλλο...

— Τί λοιπὸν;

— Αἶ! ὁ Δακλῶρ... αὐτὸς ὁ ἀγριάν-
θρωπος. Ἄν τὸν τσακώσουν, ἠμπορεῖ νὰ
τοῦ εὔρουν ἀποδείξεις...

— Τότε βεβαίως εἶσαι χαμένος. Ἀλλ'
ἂς ἴδωμεν! ὁ Δακλῶρ ἀπειλεῖται ἄρα γε
νὰ συλληφθῇ;

— Βέβαια! Ἄν ὁ Φραγκίσκος ἔξούρη
ποῦ εὐρίσκεται...

— Τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἡξούρω
τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ, δυστυχῆ μου φίλε, πρέ-
πει ἅμα ἀπολυθῶ νὰ τρέξω, νὰ εὔρω τὸν
Δακλῶρ καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω περὶ τοῦ
κινδύνου...

— Ναι, αγαπητέ μου άνεψιέ, γενναίε μου Σίμων! άνέκραζεν ένθουσιωδώς ο Λουβέν.

— Λοιπόν, κάθησε και δός μοι τās άναγκαίαις οδηγίαις.

Ο Λουβέν ηύχαρίστησε θερμώς τόν Λαυρέντιον διά τήν προθυμίαν του και έσπευσε νά δώση αύτῷ τās αίτηθείσας οδηγίαις.

— Έχομε καιρό, είπε. . . Πρέπει πρώτα νά σοῦ πῶ τί εἶνε αὐτός ο Δακολάρ. Αὐτός εἶνε ο μεγαλύτερος κανάγιας 'πού 'ξεύρω. . . ναι! 'Ημπορεῖ νά προδώσῃ εἰς τήν άπτυνομία τοῦς συντρόφους του ἡ καί νά τοῦς σκοτώσῃ μιᾷ χαρά. Πῶς ἔως τώρα ἐγλύτωσα ἀπό τέτοιον ἀνθρωπον δέν ἤξεύρω, εἰς τήν τιμή μου.

— Διατί λοιπόν ἐξηκολούθεις νά ἐργάζεσαι μέ αὐτόν;

— "Α! νά. . . Εἶνε ἔξυπνος, δυνατός, πλληληκάρι, πού δέν ἔχει ταῖρι. Μά εἶνε καί άγριος. "Οταν ἔχῃ νά μοιράσῃ μέ κανένα, παίρνει τό μεγαλύτερο μερτικό. Καί ὅμως εἰς τήν δουλειᾷ τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, πρέπει νά τό ὁμολογήσω, ἐστάθηκε εὐγενής καί μοῦ εἶπε: «Λουβέν, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπό σέ καί σέ ἐκτιμῶ!» Καί ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη του τὰ ναπολεόνεια τῆς γρηᾶς καί μοῦ ἔδωκε τὰ μισά.

Ο Λαυρέντιος ἐφροκίλασεν ἡ γραῖα ἦν ἡ φρονευθεῖσα μήτηρ του. . . Κατέστειλεν ἐν τούτοις τήν ἀγανάκτησίν του.

Ο Λουβέν διηγήθη ὅτι ἐγνώρισε τόν Δακολάρ πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Ο Λουβέν διηύθυνε τότε θιάσον σχοινοβατῶν, περιερχομένων τὰς ἐπαρχίας. Ἐσπέραν τινά, εἰς τὰ περίξ τοῦ Φαλέζ, συνήντησαν ἀνθρωπὸν τινά, ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, καθήμενον εἰς τήν ὁδόν, ὅστις ἐρκίνητο κεκοπιακῶς. Ἐζήτησε ν' ἀνέλθῃ εἰς τήν ἀμαξάν καί τῷ ἔδωκεν θέσιν. Κᾶθ' ὁδόν διηγήθη τήν ἱστορίαν του, ἀληθῆ ἢ ψευδῆ ἤτο ἰταλικῆς καταγωγῆς, ἐκ καλῆς οἰκογενείας ἔνεκα νεανικῶν παρεκτροπῶν, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὄρη καί ἐσχηματίσε συμμορίαν, ἐγένετο δὲ περὶ αὐτοῦ πολὺς λόγος. Συλληφθεὶς ἡμέραν τινά καί κλεισθεὶς εἰς τὸ κάτεργον ἐδραπέτευσε καί κατέφυγεν εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἐπιζήτησε νά εἰσπαύῃ τήν ληστείαν, κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον, ἀλλ' ἀπέτυχε. Μὴ ἔχων τότε τί νά πράξῃ ἔσπευγε νά προσληφθῇ εἰς τὸν θιάσον τοῦ Λουβέν, ἂν τὸν ἤθελον. Εἶχε τὰ ἔγγραφα του ἐν τάξει ὑπὸ τὸ ὄνομα Δακολάρ· τοῦτο ὅμως δέν ἦτο τὸ ἀληθές ὄνομά του. Τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα εἶχε κλέψῃ παρ' ἄλλου, ὅστις τῷ ὁμοιάζε καί ὅστις οὐδέποτε θὰ τὰ διεξεδίκει.

Ο Λουβέν ἐδέχθη τὸν Δακολάρ εἰς τὸν θιάσον του, ταχέως ὅμως διὰ τοῦτο μετενόησε. Βεβαίως ὁ Δακολάρ εἶχεν ἀξιόλογα προτερήματα, ἀλλ' ἦτο βάρβαρος καί δεσποτικός, δυσκόλως δὲ ἠδύνατό τις νά ζήσῃ μετ' αὐτοῦ. Μετὰ τινάς μῆνας κατόρθωσε νά ἐπιβάλλεται τοσοῦτον εἰς τοὺς σχοινοβάτας, ὥστε ὁ Λουβέν ἐντελῶς παρεγνωρίζετο. Τέλος, μετὰ δύο ἐτῶν διαμάχας καί ἔριδας, ὁ Λουβέν ἔδωκε τήν παρτίκισίν του· ἀφῆκε μάλιστα τὸν

θιάσον καί κατέφυγεν εἰς Παρίσιους.

Ἐκαστος τότε εἰργάζετο δι' ἑαυτὸν ἐν τούτοις, δέν εἶχον ἐντελῶς διακόψει τὰς σχέσεις καί πολλάκις συνειργάσθησαν. Οὕτως, ὡς αἰεὶ ὁ Λουβέν εἶχε νά ἐκτελέσῃ ἐπιχειρήσιν τινά, διὰ τήν ὁποίαν ἐχρειάζοντο σύντροφοι, εἰδοποιεῖ τὸν Δακολάρ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔσπευδεν, εἴτε μόνος εἴτε μέ τινάς τῶν ἀνθρώπων του, καί τῆς ἐπιχειρήσεως τελεσθείσης διενέμοντο τὰ κέρδη, ἐν ἀναλογία προσυμφωνηθείση.

— Τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις μετὰ προσοχῆς ἠκροᾶτο τῆς διηγήσεως, ἤξεύρεις πάντοτε πού εὐρίσκεται ὁ Δακολάρ καί οἱ σύντροφοί του;

— Βέβαια, μὰ τώρα τελευταῖα 'πού ἐγνώρισά ἐσένα καί εἴχαμε νά κάμουμε τήν δουλειᾷ τοῦ Σουσα, ἐπαρამέρισα ὀλίγον ταῖς ἀρχαίαις μου φιλίαις.

— Διαβόλε! θὰ γνωρίζῃς ὅμως κατὰ προσέγγισιν...

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ Λουβέν. Ἐπειδὴ ἔγειναν πολλὰ παράπονά, καί ὑποψίαί, ὁ Δακολάρ καί ὁ Κλαίρβασέν ἀλλάξαν τὸ μέρος 'πού ἔμειναν· ἀρχισε ἀπὸ τήν Νιέβρην, πρὸ ὁκτῶ ἡμερῶν ἦτον εἰς τὰ περὶχωρά τοῦ Κόσν. Ἐπειδὴ ὁ Δακολάρ θὰ ἐπῆγαινε νά εὐρῇ τοὺς συντρόφους του, βέβαια αὐτοὶ δέν θὰ ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ πού ἦσαν ἡ καί ἂν ἔφυγαν θὰ ἐπῆγαν πολὺ πλησίον. Εἰς τὸ μέρος λοιπόν ἐκεῖνο μετὰξὺ Κόσν καί Σαριτέ θὰ τὸν εὕρῃ. Θὰ τὸν γνωρίσῃς πολὺ εὐκόλῃ ὅπως σοῦ τὸν παρασταίνω.

Τὴν ἐσπέραν καί τὰς ἐπομένους ἡμέρας, ὁ Λουβέν ἐξηκολούθησε δίδων τῷ Λαυρεντίῳ οδηγίαις. Ἐπέμενεν ἰδίως ἐπὶ τοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Λαυρέντιος θὰ ἐνεφανίζετο πρὸ τῶν σχοινοβατῶν καί τοῦ Δακολάρ. Ὑπῆρχεν ὄντως φόβος, ἔνεκα τοῦ ἀγρίου χαρακτῆρος τοῦ Δακολάρ καί τῶν ὑπονοιῶν, τὰς ὁποίας ἤδη εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῷ ὁ Λαυρέντιος, ὅτε συνήντησεν αὐτόν τὸ πρῶτον παρὰ τῇ Σενσαλ, ἐν συνοδίᾳ τοῦ Λουβέν καί βραδύτερον παρὰ τῇ Κοραλίᾳ. Ο Λουβέν ἔκρινε πρέπον νά εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ κινδύνου τὸν άνεψιόν του.

Τέλος δέ, ἀφ' οὗ παρέστησεν αὐτῷ ὅτι δυνατόν νά τὸν φρονεύσῃ, τὸν παρεκάλεσε νά μὴ συνδέσῃ σχέσεις μετὰ τοῦ Δακολάρ. Προσηθάνετο ὅτι οἱ δύο οὗτοι δραστήριοι ἄνδρες θὰ συνεπάθουν ἀμοιβαίως καί θὰ συνέπραττον...

— Ὅπως καί ἂν ἔχῃ, γύρισε μαζύ μου, αγαπητέ Σίμων, εἶπεν αὐτῷ, μὴ μέλησμονήσῃς. Ἡ συντροφιά μέ τὸν Δακολάρ θὰ σέ βλάψῃ· τὸ 'ξεύρω ἐγὼ καλὰ αὐτό...

— Ἐχει καλῶς, μέινε ἡσυχος, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· δέν εἶμαι παιδί.

Ὅτε ὁ Λαυρέντιος ἀνῆγγειλε τῷ Λουβέν ὅτι παρεπέμπετο εἰς τὸ πταισματοδικεῖον, ὁ γέρον κατὰδικος ἀνεσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς.

— Ἐπὶ τέλους! άνέκραξε... μόλις ἔχομε καιρό! Καί θὰ ἀθωώθῃς, δέν εἶν' ἀλήθεια;

— Διαβόλε! ἐλπίζω.

— Ναι! θὰ ἀθωώθῃς, διότι δέν ὑπάρχουν ἀποδείξεις. Ἀμα ἐλευθερωθῇς θὰ μέ ἐνθυμηθῇς;

— Μείνε ἡσυχος, δέν θὰ σέ λησμονήσω.

— Θὰ πᾶς ἀμέσως νά εὕρῃς τὸν Δακολάρ;

— Τὸ ὀρκίζομαι.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπεχωρίσθησαν, ἀφ' οὗ ἀπεχειρέτισαν ἀλλήλους μετὰ πολλῆς τρυφερότητος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Νίνα παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν ἀρχαῖόν της μνηστήρα καί ἐφαίνετο μαντευούσα τὰς καταβιβρωσκουσάς αὐτὸν βασάνους. Ἐμειδίασεν θλυθερῶς ἡ εὐτυχία της δέν ἦτο ἐντελής· ἐνόησεν ὅτι ὁ Μάξιμος, τὸ περιπόθητον τέκνον της, ἦτο πάντοτε ἔνοχος εἰς τὰ ὅμματα τοῦ πατρὸς του. Ὅθεν ἐπλησίασε πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἔλαβε τὰς χεῖράς του καί διὰ γλυκυτάτης φωνῆς τῷ εἶπε:

— Κλαίεις, Γεώργιε; διατί ὑποφέρεις; διατί ὁμιλεῖς περὶ δυστυχίας;

Ὁ δικαστῆς δέν ἀπεκρίθη.

— Διατί δέν ὁμιλεῖς πλέον εἰς τήν Νίαν σου;

Ὁ κύριος Περνελέν κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν· εἶτα, ὡς παράφρων, ἔλαβεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς ἐρωμένης του, τὴν ἔθλιψε παραφόρως καί τὴν ἐφίλησε περιπαθῶς.

— ὦ! σέ ἀγαπῶ, Νίνα! Νίνα, σέ ἀγαπῶ! σέ, ἡ ὁποία μόνῃ ἔκαμες τὴν καρδίαν μου νά αἰσθανθῇ παλμούς, σέ, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπέφερα ἐπὶ εἰκοσι ὀλόκληρα ἔτη, σέ τὴν αγαπητὴν τῆς καρδίας μου, τὴν ὁποίαν προσεπάθουν νά ἀνέυρω μετὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἀναχώρησιν. Νίνα! Νίνα! σέ ἀγαπῶ ὡς παράφρων, ὅπως ἄλλοτε, ζωηρῶς, διακαῶς· ἀλλά, παρατήρησέ με, ἐγήρασα, αἱ θλίψεις καί ἡ ἐργασία μέ κατέβαλον· ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἔμεινε παρθένος ἀπὸ νέον ἔρωτα καί ἡ εἰκὼν σου εἶνε βαθύτατα ἐγκεχαραγμένη εἰς αὐτήν. ὦ! πόσον σέ ἀγαπῶ, Νίνα μου.

Ἡ κυρία Μαριὼν ἤκουε τοὺς λόγους τοῦ πεφλημένου της ἐραστοῦ· διατελοῦσα ἐν ἀπάτῃ ἐστάσει. Ὅχι, δέν ἦτο γέρον, οὐδὲ καταβεβλημένος ἐκ τῆς ἐργασίας! Ἦτο πάντοτε ὁ ἴδιος, ὁ αγαπητός της, ὁ μνηστήρ της, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἔθλιβε περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου ἐγεύετο ὑπερτάτης εὐδαιμονίας. Κεκλιμένη ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ ἐραστοῦ της ἤκουεν ἐν γοητεῖα τῆς μελωδικῆς του φωνῆς. Ἡ στιγμή ἐκείνη τῆς ὑψίστης ὀλβιότητος τὴν ἱκανοποιεῖ, τὴν δυστυχῆ, διὰ τὰς εἰκοσαετῆς τρομερὰς βασάνους της. Τὰ χεῖλη τῶν δύο ἐραστῶν θερμὰ συν-